14/7/84 Ranga Rao

అంధకారంలో అడుగుల చప్పుడు!

చంద్రశేఖర అజాద్

డైనింగ్ టేబుల్ ముందు కూర్చుని ఆకలిగా చూస్తున్న వినయ్ వంక నవ్వుతూ చూసింది రూప.

"ఏం బాబూ అంత ఆకలిగా ఉందా."

"యస్ మమ్మీ."

పళ్ళెంలో తెల్లటి మల్లెపువ్వుల్లాంటి అన్నం వడ్డించింది. ఆత్రంగా తింటాని ఉపక్రమించాడు.

"ఐయామ్ ఆల్సో రెడీ" అంటూ వచ్చాడు కృష్ణ.

"మీకూ ఆకలిగా ఉందా."

"నీకూ ఉంటుంది కూర్చో" అన్నాడు.

రూప కూడా కూర్చొని అన్నం వడ్డించుకుంది. కొంచెం సేపటిదాకా ఎవరూ మాట్లాడకుండా భోం చేయటంలోనే నిమగ్నం అయ్యారు.

"శరత్ రేపు మనింటికొస్తున్నాడు" అంది రూప.

"నిజమా మమ్మీ" ఉత్సాహంగా అడిగాడు వినయ్.

"అవును."

ఎన్ని రోజులుంటాడు?

"ఇంకెప్పుడూ మనతోనే వుంటాడు" అంది రూప.

అంతలోనే ఆమె కళ్ళలో విషాదం తొంగిచూసింది. భోంచేస్తున్న కృష్ణ లిప్తపాటు భార్య మొహంలోకి చూశాడు.

"మరయితే రేపటినుండి శరత్ తో బాగా ఆడుకోవచ్చు" అన్నాడు వినయ్.

"వినయ్, శరత్ కు కళ్ళు కనపడవుకదా. జాగ్రత్తగా వుండాలి" అంది.

"ఓ.కె. మమ్మీ" అన్నాడు వినయ్.

శరత్ రూప అక్క బిడ్డ. శరత్ తల్లి రూప స్వంత అక్క కాదు. ఆమె పెద్దమ్మ కూతురు. వాళ్ళు చాలా కాలంక్రిందట అమెరికా వెళ్ళారు. అక్కడే బాగా సంపాదించారు. అప్పుడప్పుడూ భారతదేశం వచ్చి వెళుతుండేవారు. వచ్చినప్పుడల్లా రూపా వాళ్ళకు మంచి మంచి కానుకలు తెస్తుండేవారు. వారికి శరత్ ఒక్కడే సంతానం.

వారికి శరత్ ను చూస్తుంటే అంతులేని బాధ కలుగుతుండేది. అందుకు కారణం శరత్ కు చిన్ననాటినుండి కళ్ళు కనిపించేవి కావు.

అతనికి ప్రపంచమంతా అంధకారంగా వుండి, ఏమీ కనిపించక ఏడుస్తుంటే వారి గుండెలు తరుక్కుపోయేవి. అతని కంటికి చూపు తెప్పించటానికి విశ్వప్రయత్నం చేశారు. అయినా ఉపయోగం లేకుండాపోయింది. దాంతో వారికి విరక్తి కలిగింది. ఇంక అమెరి

కాలో ఉండ బుద్ధి కాలేదు. అందుకే అక్కడి ఆస్తు లన్నింటిని క్యాష్ చేసుకొని మాతృ దేశం చేరుకున్నారు.

ఇక్కడే స్వంతంగా ఓ పరిశ్రమ స్థాపించుకొని స్థిర పడాలనేది వారి నిర్ణయం.

శరత్ కు పది సంవత్సరాలుంటాయి. అతన్ని పరిశీలిస్తే అలా కనపడదు. ఆ మొహంలో విచిత్రమైన ఆకర్షణ వుంది.

శరత్ ఆలోచనల్లో ఉన్నప్పుడు ఈ ప్రపంచానికి అతీతంగా ఏదో ధ్యానంలో ఉన్నట్లుంటాడు.

శరత్ కు ప్రపంచం గురించి అతని తల్లి వివరిస్తుండేది. అతన్ని తన దగ్గర కూర్చోపెట్టుకొని చెట్ల గురించి, నదుల గురించి, మైదానాలు, లోయలు, పర్వతాలు, మను షులూ.... ఒకటేమిటి సమస్త ప్రపంచం గురించి వర్ణి స్తుండేది. ఆ లేత మనసు ఆయా దృశ్యాల్ని తన మనో పథంలో ఊహించుకునేది.

శరత్ తల్లికి అతనంటే ఎంతో ప్రేమ. ఏ మాత్రం బాధపడినా ఆమె తల్లడిల్లి పోయేది. జ్వరంలాంటి వొచ్చినా టాబ్లెట్స్ ద్వారానే తగ్గించటానికి చూసేది. ఇంజక్షన్ సైతం ఆమెకిష్టం ఉండేదికాదు. ఆపరేషన్ అంటే ఆమెకు చెప్పలేనంత భయం!

ఆమె తల్లిదండ్రులు మరణించారు. వాళ్ళకామె ఒక్కతే సంతానం. ఆయన తరపున కూడా ఎవరూలేరు. వారు కూడా గతించి చాలా కాలమయింది. వేరే బంధు వులు లేరు. కాగా వారికి దగ్గర బంధువులు యూపా వాళ్ళే.

వాళ్ళు స్వదేశం రాగానే స్వంత ఊర్లో మంచి భవనం కట్టించుకున్నారు. కొన్నాళ్ళు అన్నిరకాల వత్తి

డులకు దూరంగా వుండాలని వారి అభిలాష. ఈ నడుమే ఆయన ఏ పరిశ్రమ లాభదాయకంగా వుంటుందో పరిశీలించి తృప్తిపడ్డాక ఓ, పరిశ్రమ స్థాపించాలని నిర్ణయించుకున్నారు.

ఈలోపు, సరిగ్గా నెలరోజుల క్రితం ఓ దారుణం జరిగిపోయింది.

శరత్ తల్లి తండ్రులిద్దరూ తమ కారులో వస్తున్నారు. అంతలో ఎదురుగా ప్రళయంలా దూసుకొచ్చిందో లారీ. కంగారుపడి ప్రక్కకు తీసేంతలోనే ధడేల్‌మంటూ గుద్దేసింది. ఆ తాకిడికి కారు నాలుగు మొగ్గలు వేసింది. అందులోనివారు చిత్రవధ అనుభవించి ప్రాణం వదిలేశారు. అంతలోనే కారు ధడేల్‌మంటూ ప్రేలిపోయింది. వారిద్దరి శరీరాలు గాల్లోకి లేచాయి. ఆ లారీవాడు ఆపకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రోజు శరత్ ఇంటి దగ్గరే వుండిపోయాడు. అదృష్టమో దురదృష్టమో శరత్ వంటరిగా మిగిలిపోయాడు.

వార్త తెలిశాక రూప కుటుంబం వెళ్ళింది. రెండు రోజులుండి వినయ్‌కు పరీక్షలుండటంతో తీసుకొని కృష్ణ వచ్చేశాడు. రూప మాత్రం అలానే వుండిపోయింది. వచ్చేటప్పుడు శరత్‌ను తీసుకొచ్చేయాలనుకుంది. అయితే దూరపు బంధువొకాయన శరత్‌ను పదిరోజులుంచుకుంటానని బలవంతం చేశాడు. అందుకోసం శరత్‌ను వదిలివచ్చింది. వాళ్ళు రేపు రాబోతున్నారు. వచ్చాక ఇక్కడే వుండిపోతాడు.

కృష్ణ ఓ ఫ్యాక్టరీలో పర్సనల్ మేనేజర్‌గా వుంటున్నాడు. వారికి ప్రస్తుతం వినయ్ ఒక్కడే సంతానం. వినయ్‌కు ఏడు సంవత్సరాలుంటాయి. దాదాపు రెండు

వేలకు పైబడి జీతం వస్తుంటుంది. తల్లీ, తండ్రి లేని శరత్ పట్ల వారందరికీ ఎంతో సానుభూతి వుంది. అంతకు మించి శరత్ గుడ్డివాడు కావటంవల్లే మరింత జాలి.

2

వాకిట్లో కారాగింది.

రూప పరిగెత్తుకు వెళ్ళింది. డోర్ తెరిచి "మెల్లగా బాబూ" అంటూ చెయ్యి పట్టుకొని శరత్‌ను నడిపించుకుంటూ వచ్చి సోఫాలో కూర్చోబెట్టింది.

వినయ్ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు.

"ఏమైనా తల్లీ తండ్రీ అన్నీ నువ్వేనమ్మా. బాబును కంట్లో పెట్టుకొని కాపాడుకోవాలి" అన్నాడు శరత్‌తో వచ్చిన ముసలాయన.

శరత్‌కు తల్లిదండ్రులు గుర్తుకొచ్చారు. కళ్ళ వెంట నీళ్ళు కారటం మొదలయి వెక్కిళ్ళు వచ్చాయి.

"ఊరుకో బాబూ, ఊరుకో" అనునయించబోయి రూప గొంతు బొంగురుపోయింది.

ముసలాయన పైపంచెతో కళ్ళద్దుకుంటూ ప్రక్కకు తిరిగాడు. వినయ్‌కు కూడా వెక్కిళ్ళు మొదలయ్యాయి.

"ఏడవకూడదమ్మా, చూడు నిన్ను చూసి తమ్ముడేడుస్తున్నాడు" అంది రూప.

శరత్ వెంటనే కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

"వినయ్, ఇటురామ్మా. అన్నయ్య ప్రక్కన కూర్చో" అంది రూప.

వినయ్ వచ్చి శరత్ ప్రక్కన కూర్చున్నాడు. శరత్ ఒక్కసారి వినయ్ ఒళ్ళంతా తడిమాడు.

"అరే నీకిక్కడ పుట్టుమచ్చ వుందే" అన్నాడు అకస్మాత్తుగా.

వినయ్ ఆశ్చర్యంగా తన చేతికేసి చూసుకున్నాడు. నిజంగానే అక్కడో పుట్టుమచ్చ వుంది. రూప ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

"కూర్చోండి బాబాయి వస్తాను" అంటూ వెళ్ళి డ్రైవర్కు చెప్పి శరత్ బట్టలన్నీ పై గదిలో పెట్టించింది. శరత్ కోసం ఆ గదంతా ఖాళీచేశారు. మొత్తం శరత్కు చెందిన సామానంతా సర్దించాక క్రిందకు వచ్చింది.

"రండి బాబాయి భోంచేద్దురుగాని" అంది.

"నాకు ఆకలిగా లేదు పిన్నీ" అన్నాడు శరత్.

"సరే. వినయ్ తో మాట్లాడుతుండు. అంకుల్ వచ్చాక అందరం భోంచేద్దాం" అంది రూప.

"విధిరాత అంటే ఇలానే వుంటుంది కాబోలమ్మా. కుర్రవాడు యెంత తెలివయినవాడో. ఏం చేస్తాం. ఆ కళ్ళు ఇవ్వలేదు. ఆ అన్యాయంతో సరిపెట్టాడా? తల్లి తండ్రుల్ని కూడా దూరం చేశాడు" భోంచేస్తూ అన్నాడా ముసలాయన.

"మనమేం చెయ్యగలం చెప్పు బాబాయి. అక్క నా కళ్ళలో యెప్పుడూ వుంటుంది. శరత్ ను నా బిడ్డకంటే ఎక్కువగా చూసుకుంటాను. వాడికి అక్క లేని లోటు తెలియనివ్వను" దృఢంగా అంది రూప.

"నాకు తెలుసమ్మా. మీరిద్దరూ ఒకర్నొకరు ఎంత గాఢంగా ప్రేమించుకునే వారో."

"ఏమిటో బాబాయి ఇంకో నెలరోజులాగితే పెద్ద ఫ్యాక్టరీ....అంతా హడావుడిగా వుండేది. బావగారు అన్ని విషయాలు మాట్లాడారు. ఈయన్ని ఉద్యోగం వదిలి రమ్మన్నారు. దాదాపు అంతా నిర్ణయమైపోయింది.

ఈలోపే ఆ లారీవాడు పొట్టన బెట్టుకున్నాడు."

"ఈ లారీల వాళ్ళది మహా దారుణమైపోయిందమ్మా. వాళ్ళు తెగ తాగి ఇలా ఎంతమంది ప్రాణాలు తీస్తున్నారో. జనం ప్రాణాలంటే విలువలేని రాక్షసులు" కసిగా అన్నాడాయన.

భోజనం ముగించి వాష్ బేసిన్‌లో చేతులు కడుక్కున్నాడు.

"మరి నేను వెళతానమ్మా" అన్నారాయన.

"ఓ వారం రోజులుండు బాబాయ్" అంది రూప.

"లేదమ్మా, అర్జెంటు పనులున్నాయి. వెళ్ళాలి."

రూప ఇంకా బలవంతం చెయ్యలేదు.

"అప్పుడప్పుడు వస్తుండు బాబాయి."

"తప్పకుండా వస్తానమ్మా, శరత్ కోసమైనా రావాలి కదా" అన్నారాయన. వారిద్దరూ కలిసి హాల్లోకి వచ్చారు.

"కాకిలా ఉంటుందో తెల్సా?" వినయ్ అడుగుతున్నాడు.

"నల్లగా వుంటుంది. కావ్ కావ్ అంటుంది."

"మరి పులి."

"ఆ, ఘాంఘ్రుమంటుంది" గొంతు మార్చి చెప్పాడు శరత్.

"నువ్వెప్పుడు చూశావ్" అన్నాడు వినయ్.

"తప్పమ్మా, అలా అనకూడదు" వింటున్నదల్లా అంది రూప.

"ఓ, పిన్నీ, తప్పేముంది పిన్నీ. నాకు కళ్ళు కనపడవుగా. యెలా చూస్తానని వినయ్ అనుమానం. అమ్మ నాకన్నీ చెబుతుందేది. వాటిని నేను ఊహించుకోగలను"

అన్నాడు శరత్.

"మరి నేను వస్తాను బాబు" అన్నాడా ముసలాయన.

"తాతగారూ" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు. ఆయన ఆప్యాయంగా శరత్ నెత్తుకొని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"అప్పుడప్పుడు వస్తుంటానమ్మా. నీకేం దిగులులేదు. నీకు అమ్మ వుంది. తమ్ముడున్నాడు...."

"స్కూటర్ వచ్చిందే" మధ్యలో అన్నాడు.

అప్పుడే కృష్ణ లోపలకు నడిచి వస్తున్నాడు.

"బాబాయేనా వచ్చేది" అడిగాడు శరత్.

"అవున్నాయనా" అన్నాడు ముసలాయన.

"ఎప్పుడొచ్చారు. క్షేమమేనా" అంటూ పలకరించాడు కృష్ణ.

"కులాసానే బాబు. వెళుతున్నాను."

"అప్పుడేనా?"

"కొంచెం పనులున్నాయి. మరలా వస్తాను."

"మంచిది."

ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

"డ్రెస్ ఛేంజ్ చేసుకురండి. అందరం భోంచేద్దాం." అంది రూప.

"ఓ.కె" అంటూ గదిలోకి వెళ్ళాడు కృష్ణ.

3

"నువ్వేం పట్టుకోకు పిన్నీ. నేను నడుస్తాను" అన్నాడు శరత్.

"నీకేమైనా ఇబ్బందిగా ఉందా శరత్. చెప్పు. నీ గది క్రిందికి మారుస్తాను" అంది రూప.

"లేదు పిన్నీ, ఒక్కసారి దారి చూపిస్తే నాకు గుర్తు వుంటుంది. నేనే నడిచి వెళతాను. నాకు పైన గదే

వుంచు పిన్నీ. అప్పుడప్పుడూ క్రిందికీ, పైకీ నడిచి వెళు తుంటే కొంచెం ఎక్సర్ సైజ్ చేసినట్లుంటుంది" అన్నాడు శరత్.

"నీ ప్రక్క గదే వినయ్‌ది. నీకేమైనా అవసరమై పిలిస్తే వస్తాడు."

"వినయ్‌ను కూడా నా గదిలో ఉండమనకూడదా పిన్నీ" అన్నాడు శరత్.

"వద్దు వాడు చాలా అల్లరి పిల్లవాడు. నీ గదిలో వస్తువులన్నీ కదిలిస్తాడు.

"చిన్న పిల్లవాడు కదా" నవ్వాడు శరత్.

రూపకు శరత్‌తో మాట్లాడుతుంటే ఓ పిల్లవాడితో మాట్లాడుతున్న అనుభూతి కలగదు. జీవితాన్ని కాచి వడబోసిన వేదాంతి తో మాట్లాడినట్లుంటుంది. శరత్‌తో గదిలోనికి ప్రవేశించింది.

"ఇదిగో ఇక్కడ డ్రెస్సింగ్ టేబుల్ వుంది. తలుపు తీయగానే స్విచ్ బోర్డు వుంది. ఈ టేబుల్ మీద పౌడర్, దువ్వెన వుంటాయి. ఈ అల్మారాలో నీ బుక్స్ వున్నాయి. నీ బెడ్ ప్రక్కనే నీ చేతికందుతుంది స్విచ్. లైటు వేసుకోవాలన్నా, తియ్యాలన్నా నువ్వు లేవ నవసరంలేదు. నిద్రపోయేముందు ఆఫ్ చేసుకో. నువ్వు క్రిందికి దిగితే కొంచెం ప్రక్కగా కుండ వుంది. దాంట్లో మంచినీళ్ళున్నాయి. ఇంకేమైనా కావాలంటే గది బయటకు వస్తే వినయ్ వున్నాడు. మేం వస్తాం" అంది రూప.

"థాంక్స్ పిన్నీ" అన్నాడు శరత్.

"సరే రా. టిఫిన్ చేద్దాం" అంది. రూపతో పాటే క్రిందికి వెళ్ళాడు.

"నేను కాన్వెంటుకు వెళుతున్నాను" తింటూ అన్నాడు వినయ్.

"మళ్ళా ఎన్నింటికొస్తావ్."

"ఈవెనింగ్."

"గుడ్."

"నువ్వేం చేస్తావన్నాయ్" అన్నాడు వినయ్.

"నువ్వొచ్చేదాకా చదువుకుంటాను."

"చదువుతావా" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు వినయ్.

"అవును."

"ఎలా?"

"సాయంకాలం రా చూపిస్తాను."

"నీకు ఎ బి సి డి వచ్చా."

"నాలుగు బడులొచ్చు. నీకు లెటర్ రాయమన్నా రాస్తాను" అన్నాడు శరత్.

వినయ్‌కు అంతులేని ఆశ్చర్యంగా వుంది. కాన్వెంట్ కెళ్ళాడేగాని మనసునిండా అవే ఆలోచనలు. కళ్ళులేవు కదా—శరత్ ఎలా చదువుతాడు? ఎలా రాస్తాడు? తలుచుకుంటూనే ఆశ్చర్యంగా వుంది. సాయంకాలం వచ్చాక "అమ్మా, ఆకలి" అనకుండానే శరత్ గదిలోకి వెళ్ళాడు.

శరత్ పడుకొని శూన్యంలోకి చూస్తున్నాడు.

"అన్నయ్యా" అంటూ లోపలకు వచ్చాడు వినయ్.

శరత్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"రా వినయ్" అంటూ లేచి కూర్చున్నాడు.

"మరి నువ్వు చదువుతానన్నావుగా. నా బుక్ తెచ్చి స్తాను. చదువు చూద్దాం" అన్నాడు వినయ్.

"నీ బుక్ చదవటం నాకు కుదరదు. నా బుక్ చదువ

తాను" అంటూ లేచాడు శరత్.

అల్మారాలో తన బుక్ అందుకున్నాడు. వినయ్ దానివంక చూశాడు. గుడ్డివాళ్ళకోసం ప్రత్యేకంగా తయారుచేసిన పుస్తకం అది. వేళ్ళతో తడుముతూ అక్షరాలను గ్రహిస్తారు. శరత్ వేళ్ళతో తడువుతూ ఆ పుస్తకంలో విషయాలు చెప్పసాగాడు. వినయ్ ఆశ్చర్యానికి అంతులేదు.

"అన్నయ్యా, మా ఫ్రెండ్‌తో నువ్వు చదువుతావని చెబితే నమ్మలేదు" అన్నాడు వినయ్.

"నువ్వూ నమ్మలేదుగా" అన్నాడు శరత్.

వినయ్ సిగ్గుతో తల వంచుకున్నాడు.

"ఎందుకు సిగ్గుపడతావ్. ఎవరయినా చూడందే నమ్మరులే" అన్నాడు శరత్.

"నీకు కళ్ళు నిజంగా కనపడవా అన్నయ్యా" అనుమానంగా అన్నాడు వినయ్.

"ఏమిటిరా విసిగిస్తున్నావ్" అంటూ వచ్చింది రూప. ఆమె చేతిలో ఓ ట్రే వుంది. రెండు ప్లేట్లనిండా బిస్కట్లు తెచ్చింది.

"విసిగించటంలేదు పిన్నీ, ఏవో అడుగుతున్నాడు."

"వాడంతే. ఎప్పుడూ వాగుతాడు."

"వాగనీ పిన్నీ. ముందు వినయ్ అనుమానాలు తీరితే ఆ తర్వాత అతన్నడిగి కొన్ని విషయాలు నేను తెలుసుకోవాలనుకుంటున్నాను."

"వాడికేం తెలుసు శరత్."

"అదేమిటి పిన్నీ. ప్రతివారినుండి నేర్చుకోవచ్చని అమ్మ చెప్పింది" అన్నాడు శరత్.

అంతలోనే గంభీరంగా మారిపోయాడు. తల్లి

జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆమె ప్రేమ జ్ఞాపకం వచ్చింది. రూప శరత్‌ను గమనిస్తూనే వుంది.

"ఏమిటి శరత్ అలా అయిపోయావు."

"ఏం లేదు పిన్నీ. అమ్మ గుర్తొచ్చింది. ఓసారి అమ్మ అంది. నీకు కళ్ళు లేవు ఎలా బ్రతుకుతావో అంటూ. అమ్మా నువ్వెప్పుడూ నా ప్రక్కనుంటావు కదా. నాకు నీ కళ్ళున్నాయిగా అన్నాను. నాకు కళ్ళు లేకపోవటం కాదు దురదృష్టం అమ్మ లేకపోవటమే."

దిగ్భ్రాంతితో వింటుండిపోయింది రూప. ఆమెకు అక్క గుర్తొచ్చింది. ఆమె తన బిడ్డపట్ల ఎంత సునిశితంగా ఉందో శరత్‌ను చూస్తుంటే అర్ధమవుతుంది. ఆ చిన్నవయసులో అతని భావాలు, మర్యాద, చురుకుదనం, తెలివితేటలు, మొత్తంగా శరత్ ఓ అద్భుత విషయంలా కనిపిస్తున్నాడు. శరత్ వెనుక అక్క మేధస్సు, ప్రేమాభిమానాలున్నాయి. అలాంటి తల్లికి దూరం కావటం ఎంత దురదృష్టం! అలాంటి అక్కను పోగొట్టుకున్న తాను మాత్రం దురదృష్టవంతురాలు కదూ!

"బిస్కట్లు తీసుకో శరత్" అంది రూప.

అంతలోనే మామూలుగా అయిపోయాడు శరత్. బిస్కట్ అందుకొని నోట్లో పెట్టుకున్నాడు.

"నీకిక్కడ ఏం బోరుగా లేదుగా" అంది రూప.

"గుడ్డివాడికి బోరేంటి పిన్ని" అన్నాడు శరత్.

రూప విలవిలలాడిపోయింది.

రాత్రి పదిగంటలు దాటింది. రూప వినయ్‌నూ శరత్‌నూ తీసుకొని వారి గదుల్లోకి వెళ్ళింది. శరత్ గది తలుపులు తీసింది.

"క్రింద తలుపులు మేం వేస్తాం. తలుపు దగ్గరకు

చేసి వెళతాం. నీకేం భయంలేదు గా" అంది రూప.

"లేదు పిన్నీ, ఒంటరిగా పడుకోవటం నాకూ అల వాటే" అన్నాడు శరత్.

రూప తలుపు దగ్గరకు వేసి వినయ్‌ను తీసుకువెళ్ళింది. వినయ్‌ను వేరే పడుకోబెట్టడం ముందునుండీ అలవాటు చేసింది. ఒంటరిగా ఉండటం అతనికలవాటే.

"అమ్మా, అన్నయ్యకు కలలొస్తాయా?" అడిగాడు వినయ్.

"ఎందుకు రావు" అంది రూప. వెంటనే ఆమెకూ అనుమానం కలిగింది.

4

శరత్ వచ్చి వారం రోజులు గడిచాయి.

ఇప్పుడు దాదాపు ఇల్లంతా బాగా పరిచయం అయింది. ఎవరి సహాయం లేకుండానే మొత్తం ఇల్లంతా అతను తిరగగలడు. అలాగే బయటకు వెళ్ళి పచ్చికలో కూర్చుని మనస్సును ఏకాగ్రతతో నిలిపి, ప్రకృతిలోని ప్రతి చిన్న శబ్దాన్ని రిసీవ్ చేసుకుంటాడు. మొక్కల మీద వీచే పిల్లగాలి చిరుసవ్వడినుండి క్రిమికీటకాల సున్నితమైన చప్పుడును కూడా అతను గ్రహించగలడు. కొన్నిసార్లు మాట్లాడుతుండగానే వంటగదిలో ఏవో పడ్డాయని చెబితే రూప వెళ్ళి చూసి నిజమేనని గ్రహించింది. శరత్ గార్డెన్‌లో కూర్చుని ఫోన్ శబ్దం విని చెప్పేవాడు.

అతనికోసం ప్రత్యేకమైన పుస్తకాలకు ఆర్డరిచ్చారు. సాయంకాలంపూట రూప శరత్‌నూ, వినయ్‌నూ వెంట బెట్టుకొని వెళ్ళేది. శరత్ అడుగుతుంటే చెప్పేది. వినయ్ శరత్ మంచి స్నేహితులయిపోయారు. ఆ స్నేహం

వల్ల వినయ్ చదువుకు ఎలాంటి ఆటంకం లేకుండా శరత్ చూసుకునేవాడు. ఆ ఇంట్లో ఎవరికీ తనవల్ల ఎటువంటి యిబ్బంది కలగకుండా జాగ్రత్తపడేవాడు.

సాయంకాలం శరత్ తన గదిలో కూర్చొని టేప్ వింటున్నాడు. వినయ్ కాన్వెంట్ నుండి రాగానే శరత్ దగ్గరకు పరిగెత్తాడు. గదిలోకి వెళుతుంటే ఎవరివో స్త్రీ మాటలు వినిపించాయి. అలికిడి విని శరత్ టేప్ ఆఫ్ చేశాడు.

"రా వినయ్" అంటూ పిలిచాడు.

"ఎవరితో మాట్లాడుతున్నావు."

"అమ్మతో."

"ఏ అమ్మతో."

"మా అమ్మతో" అన్నాడు శరత్.

టేప్‌లోని క్యాసెట్ అంతా శరత్ తల్లి మాటలు రికార్డు అయి వున్నాయి. వారు ముగ్గురూ కలిసి మాట్లాడుతున్నప్పుడు ఆమె అలా రికార్డు చేస్తుండేది. ముఖ్యంగా శరత్‌కు మాటలు వస్తున్న దగ్గర్నుండి ఆమె అవన్నీ రికార్డు చేసేది. అలాగే యెప్పుడైనా శరత్ లేకుండా తనెక్కడికైనా వెళితే అక్కడి విశేషాల్ని అతనికోసం రికార్డు చేయటం ఆమె అలవాటు. శరత్ అవన్నీ వింటుంటాడు.

శరత్ తిరిగి టేప్ ఆన్ చేశాడు.

శరత్ తల్లి కంఠం వినబడుతోంది.

"అన్నయ్యా, పెద్దమ్మ యెలా వుంటుందో నీకు తెలుసా?"

"ఎందుకు తెలియదు. ఆమె చేతులు నన్ను ఆప్యాయంగా పట్టుకుంటాయ్. ఆమె కళ్ళు నన్ను ప్రేమగా

చూస్తాయి. ఆమెను నేను ఊహించుకోగలను."

"మీ డాడీ."

"ఆయన్ని కూడా. మా డాడీ చాలా మంచివారు. ఆయన నన్ను ఎత్తుకొని ఆడిస్తూ ఏడిచేవారు."

"పెద్దగానా."

"కాదు. ఆయన కళ్ళవెంట నీళ్ళు కారుతుండేవి."

"ఎందుకన్నాయ్."

"నాకు కళ్ళు కనపడవుగా. అందుకు."

"అన్నాయ్. నీకు కళ్ళు కనపడకపోయినా అన్నీ తెలుస్తాయి. నేను కళ్ళు మూసుకుంటే నాకేం కనపడటం లేదు. నీలాగే నాకూ కళ్ళు పోతే నాకూ అన్నీ తెలుస్తాయిగా" అన్నాడు వినయ్.

"ఛా....తప్పమ్మా, కళ్ళు లేకపోవటం ఎంత నరకమో నీకు తెలియదు" అన్నాడు శరత్.

"ఏం వినయ్. కాన్వెంట్ నుండి రావటంతోనే మొదలుపెట్టావా. డాడీ వచ్చారు. లాన్‌లో కూర్చుందాం పదండి" అంది రూప వస్తూ.

అందరూ లాన్‌లో ఛైర్స్ వేసుకొని కూర్చున్నారు. పనిమనిషి టీ తెచ్చి ఇచ్చింది. అంతా త్రాగి మాట్లాడుకోసాగారు.

"పిన్నీ నీ గడియారం ఆగిపోయింది. కీ ఇవ్వకూడదూ" అకస్మాత్తుగా అన్నాడు శరత్.

రూప ఆశ్చర్యంగా తన వాచీవంక చూసుకుంది. నమ్మకం కుదరక చెవికి ఆనించుకుంది. నిజంగానే ఆడటం లేదు. కీ ఇచ్చింది.

"నీ దగ్గర మానవాతీత శక్తులేమైనా ఉన్నాయా

శరత్" అన్నాడు కృష్ణ.

"అంటే ఏమిటి బాబాయ్" అన్నాడు శరత్.

"అంటే సూపర్ పవర్స్. ఆ శక్తులు మనిషికుండవు. దేవతలకూ దెయ్యాలకూ మాత్రమే ఉంటాయి."

"దయ్యాలుంటాయా బాబాయి."

"వుండొచ్చు. నేనెప్పుడూ చూడలేదు" అన్నాడు కృష్ణ.

"నాకు చూడాలన్నా కనపడవుగా" అన్నాడు శరత్.

"అవి కనపడకపోయినా ఆవహిస్తాయి. నిద్రలో కలలోకి వస్తాయి" అన్నాడు కృష్ణ.

"అబ్బ ఊరుకోండి. ఇంకేమైనా మాట్లాడుకుందాం" అంది రూప.

"చెప్పనీ పిన్నీ. చాలా ఇంట్రెస్టింగ్ గా ఉంది. మమ్మీ అయితే దేవుడూ దెయ్యం లేవని చెప్పింది. నీకు అన్యాయం చేసినవాడు దేవుడెట్లా అవుతాడురా అనేది."

"నిజమే. దెయ్యాలూ....భూతాలూ అంతా ట్రాష్" అంది రూప.

"దేవుడున్నాడంటావా" అడిగాడు కృష్ణ.

"దేవుడు వుండవచ్చు" అంది రూప.

"దేవుడుంటే దెయ్యం కూడా వుంటుంది" అన్నాడు కృష్ణ.

"మీ తర్కం బాగుంది. ఓ మూఢ నమ్మకంతో మరో మూఢనమ్మకాన్ని సమర్థించుకుంటున్నారు."

"ఏమో, నాకు దేవుడూ దెయ్యం గురించి చిన్నప్పుడు ఆలోచనలుండేవి. రోటీన్ కార్యక్రమంలో పడ్డాక

అవన్నీ మరిచిపోయాను. తిరిగి ఇటీవల సాహిత్యంలో దెయ్యాలూ, భూతాల గురించి చదువుతుంటే వాటి గురించి ఆలోచించాల్సి వస్తోంది" అన్నాడు కృష్ణ.

"ఇంతకూ దయ్యాలున్నాయా" అడిగాడు శరత్.

"అది మనకు తెలియదు బాబూ."

"మొత్తానికి మన సాహిత్యానికున్న ఎస్కేపిస్టు ధోరణినే మీరు ప్రతిబింబించారు" అంది రూప.

"అదేమిటోయ్."

"అవును మరి, ఉంటే వున్నాయని చెప్పాలి. లేకంటే లేవని చెప్పాలి."

"మరి నేను చూడలేదుగా."

"అంటే మీ అనుభవంలోకి వచ్చేంతవరకూ దెయ్యాలు లేవు."

"బాగా చెప్పావు పిన్నీ" అన్నాడు శరత్.

"నువ్విలా చదవాల్సింది రూపా" అన్నాడు కృష్ణ.

చీకట్లు క్రమ్ముకొస్తున్నాయి. వినయ్ గుబురుగావున్న చెట్టువంక చూశాడు. అంతా గాఢాంధకారంగా వుంది. గాలికి ఊగుతున్న చెట్ల కొమ్మలు దెయ్యపు చేతుల్లా కనిపించాయి.

"మమ్మీ భయం వేస్తుందే" అన్నాడు వినయ్.

"ఎందుకు?"

"అక్కడ చెట్టు దగ్గర దయ్యం వుంది" అన్నాడు భయంగా.

రూప భర్తవంక చిరుకోపంగా చూసింది.

"చూశారా మీ మూలంగా వాడికి క్రొత్త భయాలొచ్చాయి" అంటూ వినయ్‌ను ఎత్తుకొని చెట్టు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళింది. 'అమ్మో భయం' అంటున్నా 'నేనున్నాగా'

అంటూ తీసుకెళ్ళింది.

"ఏదీ చూపించు. అది రోజూ చూసే చెట్టే. అవి కొమ్మలు. చీకటిగా వుండటంతో అలా కనిపిస్తుంది. ఇక్కడినుండి చూస్తే డాడీ ఎలా కనపడుతున్నాడు. డాడీ కూడా దెయ్యమేనా? దెయ్యాలూ, భూతాలూ లేవు. తెలిసిందా" అంది.

వినయ్ అనుమానంగా చెట్టువంక చూశాడు.

"ఏమిటి మాట్లాడవు."

"తెలిసింది మమ్మీ" అన్నాడు వినయ్.

రూప తిరిగివచ్చి "ఇంక లేవండి. సాయంకాలంపూట మంచి టాపిక్ తీసుకున్నారు" అంది.

అంతా లేచారు.

5

శరత్ గదిలో పడుకున్నాడు.

కిటికీ తలుపు తెరిచి వుంది. వెన్నెల కిటికీనుండి చొచ్చుకొని వచ్చి మీద పడుతూంది. చల్లగా గాలి వీస్తూంది. టేప్ రికార్డర్ నుండి పాట సన్నగా వినిపిస్తోంది. అతని మస్తిష్కంలో యేవేవో ఆలోచనలు చిందర వందరగా పరుగులీస్తున్నాయి.

విశాలమైన పచ్చికబయలు. దూరంగా తానున్నాడు.

'శరత్' అమ్మ పిలుపు.

శబ్దం వచ్చిన వైపుకు తాను తిరిగాడు.

దూరంగా ఎక్కడో దూసుకొస్తున్న లారీ శబ్దం.... భయంకరంగా కారును గుద్దితే, ఆ తాకిడికి గాల్లో ఎగిరిపడి మంటల్లో కారు.... తెగిపడిన అమ్మా... నాన్న.

శరత్ కు చెమటలు పట్టాయి. టేప్ లో పాట అయిపోయింది. ఆఫ్ చేశాడు. శరత్ కిప్పుడు దెయ్యం అంటే

లారీ నే గుర్తుకొస్తూంది. అమ్మనూ నాన్ననూ బలితీసుకున్న ఆ లారీ పెద్ద దెయ్యం అనుకున్నాడు. ఆలోచిస్తూ నే నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

అకస్మాత్తుగా ఎందుకో మెలకువ వచ్చింది.

చెవులు రిక్కించాడు.

ఏకాగ్రతతో వింటుండిపోయాడు.

"టక్ .... టక్ .... టక్."

మెట్లమీదినుండి వినిపిస్తుందా శబ్దం.

ఎవరో నడిచివస్తున్నారు.

బహుశా పిన్నో, బాబాయో అయివుంటారు.

శబ్దం ఆగిపోయింది.

కొంచెం సేపు భయంకరమైన నిశ్శబ్దం.

"టక్ .... టక్ .... టక్."

తిరిగి క్రిందకు వెళుతున్న చప్పుడు.

"ఎవరు వచ్చింది" అనుకున్నాడు శరత్. ఎందుకని పైకి రాలేదు. వెనక్కు వెళ్ళిపోయారెందుకు? వచ్చింది బాబాయిగానీ పిన్నిగాని కాదా?

మరెవరు? దెయ్యమా?!

అకస్మాత్తుగా శరత్ కు చెమటలు పట్టేశాయి. చాలా సేపు అలా నే ఆలోచిస్తుండిపోయాడు. తిరిగి ఆ చప్పుడు వినపడుతుందేమోనని చూశాడు. ఆ తర్వాత ఎలాంటి శబ్దాలూ లేవు. చెట్టును చూసి దయ్యం అనుకొన్న వినయ్ గుర్తొచ్చి నవ్వుకున్నాడు. మనసు తేలికయింది. తిరిగి వెంటనే నిద్రపట్టేసింది.

ఉదయం వినయ్ కాన్వెంట్ కెళుతుంటే మెల్లగా అడిగాడు.

"రాత్రి నీకేమైనా శబ్దాలు వినిపించాయా,"

"ఏం శబ్దాలు" భయంగా అన్నాడు వినయ్.

"ఎవరైనా నడిచివచ్చిన శబ్దం."

"లేదు. ఎందుకడుగుతున్నావు."

"ఊరికినే. సాయంకాలం త్వరగా వస్తావా ఆడుకుందాం."

"వస్తాను" అన్నాడు వినయ్.

వినయ్ వెళ్ళిపోయాక మెట్లుదిగుతూ లెక్కపెట్టాడు. మొత్తం పదిహేడు మెట్లున్నాయి. రాత్రి బహుశా ఇక్కడిదాకా వచ్చి తిరిగి వెళ్ళి వుండవచ్చుననుకున్నాడు ఓ మెట్టుమీద నిలబడి.

"ఈ విషయం గురించి అనవసరంగా ఆలోచిస్తున్నానా" అనుకున్నాడు.

అయినా ఆ రోజంతా ఆలోచనలు ఆ విషయంమీదే వుండిపోయాయి. సాయంకాలందాకా చాలా భారంగా గడిచింది. ఆ తర్వాత వినయ్ వచ్చినా మనసు ఆ సంఘటన గురించే ఆలోచిస్తుండి పోయింది.

అర్థరాత్రి దాటింది.

గడియారం కొడుతున్న గంటల మోత!

ఆలోచనలు పరుగులు తీస్తున్నాయి.

6

నాలుగు రోజులు గడిచాయి.

శరత్ ఆ విషయం గురించి అప్పుడప్పుడూ ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు. తిరిగి అలాంటి అనుభవం యెదురుకాలేదు. బహుశా ఆ సాయంకాలం జరిగిన చర్చమూలంగా, ఎక్కువగా అదే విషయం గురించి ఆలోచించటంవలన అలా జరిగివుంటుందనుకున్నాడు. అయినా తనమీద తనకు నమ్మకం వుంది. ఆ రోజు యెవరో నడిచి

వచ్చింది మాత్రం వాస్తవం అనుకున్నాడు.

శరత్ ఆదమరిచి నిద్రపోతున్నాడు. ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి లేచాడు. రోమాలు నిక్కబొడుచుకున్నాయి. వేగంగా గుండె కొట్టుకుంటున్న శబ్దం వినిపిస్తూంది.

అదే శబ్దం....!

టక్....టక్....టక్

ఎవరో నడిచివస్తున్న శబ్దం. మెట్టెక్కివస్తున్నారు. శరత్ వింటున్నాడు ఆ శబ్దాన్ని. మనసులో లెక్కపెడుతున్నాడు. ఒకటి....రెండు..మూడు..మొత్తం మెట్లన్నీ అయిపోయాయి.

"ఎవరది" అని బిగ్గరగా అరవాలనుకున్నాడు.

నోరు పెగల్లేదు.

ఇప్పుడెలాంటి శబ్దంలేదు. కిటికీలోనుండి చల్లటి గాలి మేనును త్రాకుతూంది. వచ్చింది పిన్నయితే తలుపు తీసుకురాదేం! బాబాయయినా లోపలకు రాదేం! ఆ చప్పుడు తన గది ముందుకే వచ్చి ఎందుకాగింది? అసలు ఇలా ఎందుకు జరుగుతోంది? అన్నీ ప్రశ్నలే!

తిరిగి చప్పుడు మొదలయింది.

"టక్....టక్....టక్."

తిరిగి క్రిందకు వెళుతున్నారెవరో. ఒక్కో మెట్టు దిగి హాల్లో మాయం అయింది. చప్పుడు వినపడటంలేదు. అప్పటిదాకా సీలింగ్ ఫ్యాన్ తిరుగుతున్నా వంటినిండా చెమటలు.... వేడి. మంచంమీద లేచి కూర్చున్నాడు. చేతికందిన స్విచ్ నొక్కాడు. గదంతా ప్రకాశవంతమైంది. ఎవరో చెబితే విన్నాడు. దెయ్యాలకి వెలుతురంటే భయం అని. లైటువేశాక కొంచెం గుండె దడ తగ్గింది. తిరిగి పడుకున్నాడు. అయినా సరిగా నిద్రపట్ట

లేదు. అరగంటకోసారి ఉలిక్కిపడి లేచాడు. గడియారం మ్రోత తప్ప ప్రశాంతంగానే వుండిపోయాడు.

ఉదయం లేచాక డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర టిఫిన్ చేస్తున్నారంతా.

"రాత్రి మేడమీదకొచ్చావా పిన్నీ" అడిగాడు శరత్.

"రాలేదే. ఏం అలా అడిగావ్" అంది రూప.

"ఏం లేదు. ఎవరో నడిచివచ్చినట్లుంటేనూ."

"ఏవండి మీరుగానీ వెళ్ళారా?"

"లేదు. ఉదయందాకా మెలకువ రాలేదు" అన్నాడు కృష్ణ.

"మొన్న ఓసారి ఇలానే శబ్దం వినిపించింది."

"ఎప్పుడూ.... దెయ్యం కబుర్లు చెప్పిన రోజా" అంది రూప.

తలూపాడు శరత్.

"చూడు శరత్. ప్రతి విషయం గురించి అంత సీరియస్‌గా ఆలోచించకూడదు. ఆ రోజు వినయ్ చెట్టును చూసి దయ్యం అనుకున్నాడు. ఓ వేళ దయ్యమే అనుకో దానికేమిటి పని. మెట్లెక్కి నడిచి వచ్చి, తిరిగి వెళితే ఆ దయ్యానికి కలిగే ఆనందం ఏమిటి? పోనీ దయ్యం వుందని ఒప్పుకున్నా వాటికి లేని శక్తులు లేవుగా. తలుపులు మూసుకున్నా దూసుకొస్తాయి. నా చిన్నప్పటి నుండీ ఇలాంటి చెత్త వింటూనే వున్నాను. నువ్వు ఇంకేమైనా విషయం గురించి ఆలోచించు శరత్. నువ్వు చాలా తెలివిగలవాడివి. గుడ్డితనం వుంటే ఏం? కళ్ళుండి ఎందుకూ పనికిరాని అనేకమంది మీద నువ్వు ఎంతో నయం. నువ్వు పెద్దయితే ఎన్నో వండర్స్ చెయ్యా

గలవన్న నమ్మకం నాకుంది" అంది రూప.

ఫ్యాక్టరీకి వెళుతుంటే కృష్ణతో అంది.

"చూశారా. ఆ రోజు చర్చ ఎంత ప్రభావం చూపించిందో."

"సారీ రూపా. కావాలని నేనా విషయం చర్చించలేదు. శరత్ తెలివితేటలకు ఆశ్చర్యంవేసి ఏదో అంటే ఆ మాటలనుండి ఆ టాపిక్ వచ్చింది. శరత్ యింత సీరియస్‌గా ఆలోచిస్తాడనుకోలేదు."

"ఇంతకూ శరత్‌కు కలుగుతున్న ఆ అనుభవం ఏమిటంటారు?"

"అంతా....ఇల్యూషన్. అంతే."

"నిజమే."

"ఈసారి అలాంటి టాపిక్ రాకుండా చూసుకుంటాను" నొచ్చుకొంటూ అన్నాడు కృష్ణ.

రాత్రి అయింది. శరత్ తన గదిలోకి వెళ్ళాడేకానీ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. ఇప్పటికి రెండుసార్లు ఆ చప్పుడు తాను విన్నాడు. అది మాత్రం యెవరుకాదన్నా తాను అంగీకరించలేదు. ఆ వచ్చింది పిన్ని, బాబాయి కాదంటున్నారు కాబట్టి, మరో వ్యక్తి అయివుండాలి! అయితే ఎవరు? అతను లేక ఆమె మేడమీదికొచ్చి ఎందుకు తిరిగి వెళ్ళిపోతున్నారు? వాళ్ళకేం కావాలి?

తన గదిలో అమూల్యమైన వస్తువులేం లేవు. మరి తన గదిదాకా వచ్చి వెళ్ళటం ఎందుకు? దయ్యాలు వస్తాయనుకుంటే వాటికి తానేం చేశాడు? అంతమందిని వదిలి తన దగ్గరకే ఎందుకొస్తాయ్? ఆ చప్పుడు తనకే వినిపించటం ఏమిటి? అన్నీ ప్రశ్నలూ? ప్రశ్నలు?

మొత్తంమీద పిన్ని ఈ విషయం తేలిగ్గా తీసి పార

వేసింది. కొంచెం సేపు బాధపడ్డాడు. ఎవరయినా అంతే కదా అనుకున్నాడు. తాను ఎక్కువగా ఈ విషయం గురించి మథనపడుతున్నా రేమో అని కూడా అనుకున్నాడు. కొంచెం సేపు టేప్ ఆన్ చేసి అమ్మ మాటలు విన్నాడు. నిద్ర ముంచుకొస్తుంటే లైటార్పి పడుకున్నాడు.

శరత్ కి ఆ రాత్రికూడా ఆ చప్పుడు వినిపించింది.

వాళ్ళ ఉద్దేశ్యమేమిటో రెండు రోజులు స్టడీ చెయ్యాలి. ఆ తర్వాత....

శరత్ కు హాయిగా నిద్రపట్టింది.

7

ఉదయం లేచి స్నానం ముగించుకొని టిఫిన్ చేయడానికి ఉపక్రమించారు.

"ఎవరో వచ్చారమ్మగారూ" అని పనిమనిషి చెబితే, రూప వెళ్ళింది.

"మీరా బాబాయి రండి" అంటూ ఆహ్వానించింది.

ఆయన కూడా కాళ్ళు కడుక్కొని డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకొచ్చాడు.

"ఏం బాబూ బాగున్నావా" అన్నాడు.

శరత్ ఆ కంఠం గుర్తుపట్టి "తాతాగారూ" అన్నాడు ఆప్యాయంగా కుర్చీలో నుండి లేచి ఆయన దగ్గరకు రాబోయాడు.

"ఉండమ్మా, పడతావు" అంటూ ఆయన వచ్చి దగ్గరకు తీసుకున్నాడు. ప్రేమగా తల నిమిరాడు.

"ఏమిటి తాతగారూ, మరలా రాలేదు. నన్ను మరిచి పోయారా" అన్నాడు శరత్. ఆ మాటలకు ఆయన కదిలిపోయాడు.

"లేదు బాబూ. నిన్నిలా మరిచిపోతాను. పొలం పనులతో హడావుడిగా వుంది. ఇప్పటికయినా నిన్ను చూడాలని తీరిక చేసుకొని వచ్చాను" అన్నాడు.

"కూర్చుని టిఫిన్ చేస్తూ మాట్లాడండి బాబాయి" అంది రూప.

అందరూ కూర్చున్నారు.

"ఆయన ఏడమ్మాయ్" అన్నాడు ముసలాయన.

"రాత్రి కొంచెం లేట్ గా వచ్చారు. నిద్రపోతున్నారు. లేపుతానుండండి" అంది రూప.

"ఫర్వాలేదు. పడుకోనీమ్మా" అన్నారాయన.

"ఈసారి ఓ వారం రోజులుండాలి బాబాయి. శరత్ కకూడా కాలక్షేపంగా ఉంటుంది."

"కొంచెం పనులున్నాయమ్మా" ఇబ్బందిగా అన్నాడు.

"లేదు తాతగారూ. మీరు వుండాలి" అన్నాడు శరత్.

ఆయన మొహమాటంగా "సరే. నాలుగు రోజులుంటాను. అంతకుమించి బలవంతం చెయ్యకండి" అన్నాడు.

"థాంక్స్ తాతగారూ" వినయ్, శరత్ అన్నారు.

"ఏం బాబూ, బాగా చదువుతున్నావా" వినయ్‌ని అడిగాడు.

"మా క్లాసులో నేనే ఫస్ట్" గర్వంగా చెప్పాడు వినయ్.

"మార్కుల్లో కాదు బాబాయి. గొడవ చెయ్యటంలో" అంది రూప నవ్వుతూ.

"ఊఁ వ్వే.... వ్వే.... వ్వే" వెక్కిరించాడు వినయ్.

"పిన్ని ఊరికే అంటుంది. వినయ్ బాగా చదువు

తాడు తాతగారూ" అన్నాడు శరత్.

వినయ్ అమ్మవంక గర్వంగా చూశాడు.

ఆ నాలుగు రోజులూ యెంతో సరదాగా గడిచి పోయాయి.

ఓ రోజు కృష్ణ తన ఫ్యాక్టరీకి అందరినీ తీసుకెళ్ళి చూపించాడు. ఆ యంత్రాల గురించి శరత్‌కు క్షుణ్ణంగా చెప్పాడు. శరత్ ఎన్ని ప్రశ్నలు వేస్తున్నా విసుక్కోకుండా చెప్పాడు కృష్ణ.

ముసలాయన కృష్ణ దంపతులు శరత్‌ను యెంత ప్రేమగా చూసుకుంటున్నారో ప్రత్యక్షంగా చూసి సంతోషపడ్డాడు. రోజూ భోజనాల దగ్గర అయనగోడవ, ఎందుకమ్మా ఇన్ని రకాలంటూ. రాత్రిపూట ఆయన శరత్ దగ్గర పడుకునేవాడు.

ఈ నాలుగు రోజులూ ఎలాంటి చప్పుడూ వినపడదని శరత్ ఊహించాడు. అతని ఊహ సరైనదే అని తేలింది. రాత్రిపూట ముసలాయన ఎన్నో కథలు చెప్పేవాడు. ఆయన చెప్పే వాటిల్లో శరత్‌కు కొన్ని బాగా నచ్చాయి.

"బాబూ. మానవజాతికి కళ్ళు ఎంతో విలువైనవి. లేకపోతే ఈ ప్రపంచమంతా చీకటిగా ఉంటుంది. అయితే కళ్ళున్న వారంతా అదృష్టవంతులు కారు. వారంతా ఎన్నెన్ని బాధాకర దృశ్యాలు చూడాల్సి ఉంటుందో. మనిషికి కావలసింది జాలి, దయ, ఇతరుల గురించి ఆలోచించటం. ఆ లక్షణాలు నీకున్నాయి. నీకేం దిగులొద్దు. అమ్మలాంటి పిన్ని, నాన్నలాంటి బాబాయి తమ్ముడు వినయ్ వున్నారు. వారి కళ్ళతో నువ్వీ ప్రపంచం చూడొచ్చు."

ఆయన వెళుతుంటే శరత్‌కు దిగులువేసింది. పెద్ద

వాళ్ళు వుంటే ఎంత నిండుగా వుంటుందో రూప వాళ్ళ కుటుంబానికి కూడా తెలిసొచ్చింది. వెళ్ళేముందు రూప ఆయనతో మాట్లాడుతూ....

"బాబాయి. శరత్‌కు నిజంగానే ఈ ప్రపంచాన్ని చూపించాలనే నేను ఆరాటపడుతున్నాను."

ముసలాయన ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"అవును బాబాయి. అక్క ఈ విషయంలో భయపడింది. శరత్ వయస్సుకూడా తక్కువేకదా. శరత్‌కు కళ్ళు పెట్టించాలని నా ఆశ."

"అంటే ఈ కళ్ళు తీసెయ్యాలిగా."

"అవును. తీసి వేరే కళ్ళు ఏర్పాటు చేస్తారనుకుంటాను. మొత్తం వివరాలన్నీ సేకరించాక ఎంత ఖర్చయినా ఆ పని చేయాలి. శరత్‌కు కళ్లు వస్తే ఎంత ఎత్తులకు ఎదుగుతాడో."

"పిల్లవాడు భయపడతాడేమో. పెద్ద ఆపరేషన్ కదా!"

"అవన్నీ ఆలోచించాను బాబాయి. శరత్‌కు ఎలాంటి భయాలు లేకపోతేనే. అంతగా అయితే మరో రెండు సంవత్సరాలు ఆగుదాం" అంది రూప.

"నిజమేలే. ఆ బిడ్డకు కళ్ళువస్తే ఆ మొహంలో ఎంత కళ వస్తుందో. మరి నేను వెళ్ళి వస్తాను."

"మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తారు."

"ఇలానే వస్తుంటానులేమ్మా" అన్నారాయన.

8

నాలుగు రోజులుగా అలవాటయిన వ్యక్తి ప్రక్కన లేకపోవటంతో, ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లు శూన్యంగా వుంది. శరత్ తన అనుభవాల్ని తాతకు చెప్పాలను

కున్నాడు గానీ వెంటనే తన నిర్ణయం మార్చుకున్నాడు. ఆయనకూడా ఈ విషయం తేలికగా కొట్టేయవచ్చు. ఇంకా ఆ విషయం గురించి గొడవ జరగటం తన కిష్టం లేదు. ఎలా అయినా ఈ రహస్యం తానే ఛేధించాలి.

ఆ రాత్రి ఎందుకో తిరిగి ఆ చప్పుడు వినిపించగలదని మనసు హెచ్చరిస్తోంది. తన గదికి తాళం వేసుకొని పడుకుంటే అనిపించింది. తాళం అడిగితే పిన్ని అనుమాని స్తుంది, తాను పిరికివాడినని.... ప్రతి విషయం గురించి ఎక్కువగా ఆలోచిస్తున్నా ననుకుంటుంది. అయినా తనకేం భయంలేదు.

నిద్రపడుతున్నట్లనిపించినా చీమ చిటుక్కుమంటుంటే మెలకువ వస్తోంది. గడియారం రెండు గంటలు కొట్టడం కూడా శరత్ కు తెలిసింది.

సరిగ్గా అప్పుడే మొదలయింది.

తొలి అడుగు పడింది మొదటి మెట్టుమీద.

"టక్....టక్....టక్."

అదో రకమైన చప్పుడు.

వినయ్ తన గదిలో ఆదమరిచి నిద్రపోతున్నాడు.

రూప వాళ్ళూ ఎవరూ ఈ ప్రపంచంలో లేరు.

"టక్....టక్....టక్."

మెట్లెక్కటం పూర్తయింది.

ఈసారి అడుగుల చప్పుడు సరాసరి గదిముందు ఆగింది. కీ హోల్ నుండి గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్నట్లు అనుభూతి. శరత్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి.

పది నిమిషాలు ఎలాంటి అలికిడిలేదు. ఏమయింది. ఎందుకని ఎలాంటి శబ్దంలేదు. ఈ రోజు మేడేమీదనుండే మాయం అయిందా? అదెలా సాధ్యం?

భయంకరమైన ఆ నిశ్శబ్దంలో మెల్లగా..అతి మెల్లగా తలుపులమీద చేతులుపడటం శరత్ చెవులు రిసీవ్ చేసు కున్నాయి.

తలుపు తెరుచుకుంటోంది!

అరుపు....అరిచేయ్.

శరత్‌లో ఘోష. కాని ఎందుకో నోరు పెగలటం లేదు.

అంధకారపు సుడిగుండంలో పడినట్లుంది.

తిరిగి చప్పుడు వెనక్కి వెళుతూ.

"టక్....టక్....టక్."

ఒకటి.... రెండు.... మూడు లెక్కపెడుతున్నాడు. సరిగ్గా పదో మెట్టు దగ్గర ఆగిపోయిందా చప్పుడు. ఎందుకని? ఏమయింది? ఎలాంటి శబ్దం రావటంలేదు. తిరిగి పైకి రానుందా? చెవులు రిక్కించి వున్నాడు.

తెల్లవారగట్ల అయిదు గంటలు కొట్టింది.

ఎలాంటి చప్పుడూ లేదు. శరత్‌కు అప్పుడు నిద్ర పట్టింది. అలా నిద్రపోవటం రూప వచ్చి లేపేదాకా నిద్రపోతూనే వున్నాడు.

"ఏమిటి శరత్. ఇంత మొద్దునిద్రపోయావు."

"ఏమిటో పిన్నీ బాగా నిద్రపట్టింది."

"సరే రా. స్నానం చేద్దువుగాని."

"నువ్వు వెళ్ళు పిన్నీ. నేను వస్తాను."

"త్వరగా రా."

రూప మెట్లు దిగి వెళుతోంది. అకస్మాత్తుగా శరత్ చెవులు రిక్కించాడు. ఒక్కో మెట్టుమీద ఆమె అడుగు పడుతోంది. మొత్తం మెట్లన్నీ దిగటం పూర్తయింది.

శరత్ మొహం వాడిపోయింది. సిగ్గుతో ఓసారి తల

వంచుకున్నాడు. తల్లిలాంటి పిన్నిని అనుమానించానే అనుకున్నాడు. అతని హృదయం ఏదో తెలియని బాధకు గురయింది. మౌనంగా మెట్లు దిగి వచ్చాడు. స్నానం చేస్తున్నా, టిఫిన్ చేస్తున్నా ఒకటే ఆలోచన.

ఆ రోజు ఆదివారం కావటంతో అందరూ ఇంట్లోనే వుండిపోయారు. భోజనాలయ్యాక వినయ్ క్యారమ్స్ ఆడుదామంటూ కూర్చున్నాడు.

"నేనూ ఆడనా" అన్నాడు శరత్.

రూప, కృష్ణ ఒకరి మొహాలొకరు చూసుకున్నారు.

శరత్ బోర్డంతా ఓసారి తడిమాడు. హోల్స్ ఎక్కడున్నాయో గుర్తు పెట్టుకున్నాడు. అతని మనసులో మొత్తం బోర్డంతా ముద్రించబడింది. డబుల్స్, ఓ జట్టు కృష్ణ....వినయ్. మరో జట్టు శరత్, రూప.

ఆట మొదలయింది. రూప కాయిన్ యెక్కడుందో చెబుతోంది. ఆ డైరక్షన్‌బట్టి శరత్ కొడుతున్నాడు. అరగంటదాకా ముగ్గురికీ ఓ అద్భుతమైన దృశ్యం అది.

"కొంచెం పౌడర్ వెయ్యి" అన్నాడు శరత్.

అప్పుడు మెరిసిందో ఆలోచన, తళుక్కున అతని మదిలో!

రూపవాళ్ళే గెలిచారు.

"కంగ్రాట్యులేషన్స్ శరత్. నిజంగా నీలో సూపర్ పవర్సున్నాయి" అభినందనపూర్వకంగా అన్నాడు.

"వినయ్ నువ్వు అన్నయ్యనుండి నేర్చుకోవాల్సింది చాలా వుంది" అంది రూప.

"మీరు నన్ను ఊరికే పొగిడేస్తున్నారు" అన్నాడు శరత్.

రూప శరత్‌ను ప్రేమగానూ, అభినందనపూర్వకం

గానూ చూసింది.

“కొంచెం సేపు పడుకుందాం” అన్నాడు కృష్ణ.

“అవును పిన్నీ నాకూ నిద్రవస్తోంది” అన్నాడు శరత్.

కృష్ణ లేచి తన గదిలోకి వెళుతుంటే తనకు తెలియకుండానే ఆ శబ్దాన్ని నిశితంగా గమనించాడు శరత్. వెంటనే అతని పెదవులమీద చిరునవ్వు వెలిసింది. 'సిల్లీ' అనుకున్నాడు.

9

రాత్రి భోజనాలు పూర్తయ్యాయి.

శరత్ కెందుకో ఈ రోజుతో వ్యవహారం తేలిపో గలదనిపిస్తుంది. అతని హృదయం ఎలాంటి టెంక్షన్ లేకుండా వుండి ఇప్పుడు ఎలాంటి ప్రమాదమన్నయినా ఆహ్వానించే ధీశాలిలా వున్నాడు. అందరూ ఎవరి గదుల్లోకి వారు వెళ్ళారు.

ఆ భవనం అంతా ప్రశాంతంగా వుంది.

అంతా నిద్రపోయి వుంటారన్న నమ్మకం కలిగాక మంచం మీదినుండి లేచాడు శరత్. తలుపులు తీసుకుని మెల్లగా ముందుకు కదిలాడు. లైట్లన్నీ తీసి వున్నాయి. గాఢాంధకారంగా వుంది. ఆ ప్రదేశాలన్నీ అతనికి సుపరిచితాలే....

ముందుకు నడిచాడు. అతని అడుగుల చప్పుడే మెల్లగా వినిపిస్తూంది. ఒక్కో మెట్టు లెక్కెస్తూ దిగాడు. చివరి మెట్టు దిగాక, తిరిగి మొదటి మెట్టు ఎక్కి ఆ చివరి నుండి ఈ చివరిదాకా వంగుని పరిశీలించాడు. అలా మొత్తం మెట్లన్నీ పూర్తిచేశాడు. వరండా అంతా

అలానే పరిశీలించాడు. తలుపు దగ్గరకు వచ్చి గట్టిగా మూశాడు. తన మంచందాకా వంగుని పరిశీలిస్తుండి పోయాడు. బెడ్ లైట్ సైతం తీసివేశాడు. మంచంమీద పడుకున్నాడు. తన చేతికందేలా టేప్ రికార్డర్ వుంచాడు. అంతా సరిగ్గా వుందనుకున్నాక కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

అప్పటికి పన్నెండు గంటలు కొట్టడం మొదలయింది.

శరత్ పెదవులమీద చిరునవ్వు మెరిసింది ఆ చీకట్లో.

రెండు గంటలు గడిచిపోయాయి.

ఇంకా కొట్టలేదేమిటా అనుకున్నాడు శరత్.

సరిగ్గా అప్పుడే టంగున మ్రోగినది.

ఉలిక్కిపడ్డాడెందుకో. అంతలోనే మొదలయిందా చప్పుడు. తనకు సుపరిచితమైన బాణీలో....కానీ ఎందుకో ఈసారి ఆ అడుగులు కొంచెం బలంగా పడుతున్నట్లనిపించింది.

"టక్....టక్....టక్."

ఏ బూట్లు వాడితే అలాంటి శబ్దం వస్తుంది. మొత్తం మెట్లెక్కి వచ్చేసి .... కొంచెంసేపు నిశ్శబ్దం .... ఇంక ఇంతేనా? తిరిగి వెనక్కి వెళ్ళటమేనా? ఏమిటీ డ్రామా? ఎందుకు?

తిరిగి చప్పుడు మొదలయింది.

తలుపుల దగ్గరకొచ్చింది.

శరత్ లో టెంషన్.

మెల్లగా తలుపులు తెరుచుకుంటున్న సవ్వడి!

శరత్ గుండెల వేగం హెచ్చింది.

అతిప్రయత్నంమీద చేతిని టేప్ మీదకు పోనిచ్చాడు.

చాలా నెమ్మదిగా ప్రెస్ చేశాడు. టేప్ తిరగటం మొదలయింది.

తలుపులు మెల్లగా తెరుచుకున్నాయి. గాలి లోనికి ప్రవేశించి శరీరాన్ని తాకుతోంది.

గదికి అడ్డంగా ఎవరో నిలబడినట్లు.
వెర్రికేక వెయ్యాలనే కోర్కె.
ఎందుకో సాధ్యం కావటంలేదు?
గుమ్మంనుండి అడుగుల చప్పుడు.
మంచం దగ్గరకు వస్తూంది.
"టక్ ....టక్ ....టక్."
వచ్చి....వచ్చి....తనమీదకు వంగి.
కెవ్వున అరవాలని.
తెరిచిన నోరును ....
అలాగే అదిమేస్తూ.
గ్లవుస్ తొడుక్కున్న రాక్షస హస్తం!
దిండుతీసి మొహంమీద పెట్టి అదిమేస్తూంటే.
తిరగబడాలనే వెర్రి ప్రయత్నంలో.
అమ్మ.... డాడీ అని ఏడుస్తూ.
తన చేతి గోళ్ళతో కసిగా ఆ హస్తాల్ని రక్కేస్తే.
అప్పుడు వినపడిందో శబ్దం....
ఆ చేతి గడియారపు గుండెల లయ.
దిగ్భ్రాంతితో గుండెలు ఆగిపోయాయి.
ఆ క్షణంలో శరత్ మదిలో.

సముద్రపు అలలు పెటిల్లున ఆకాశాన కెగిశాయి.
ఆశ్చర్యంతో...అసహ్యంతో...
శరీరం చల్లబడింది. కదలటం మానేసింది.

10

"యూ ఆర్ అండర్ అరెస్ట్" అన్నాడు యస్.ఐ.

"వాట్ నాన్సెన్స్ యూ ఆర్ టాకింగ్."

"శరత్‌ను నిర్దాక్షిణ్యంగా హత్యచేసినందుకు."

"ఏమిటి ఆధారం."

"నీ భార్య రూప సాక్ష్యం."

కుప్పలా కూలిపోయాడు కృష్ణ.

కోర్టులో రూప ప్రకటనతో అనేక విషయాలు వెలుగులోకి వచ్చాయి.

శరత్ తల్లితండ్రులు...అంటే నా అక్కా- బావలు. అమెరికాలో కొన్ని లక్షలు సంపాదించి ఇక్కడ స్థిర పడదామని వచ్చారు. వారికి పుట్టు గుడ్డియైన శరత్ ఒక్కడే సంతానం. వాడిని చూస్తుంటే వారి గుండెలు తరుక్కుపోయేవి. నిజంగా శరత్ ఎంతో తెలివిగల వాడు. అంత చిన్న వయస్సులో వాడి మేధస్సుకు నేను అబ్బురపడుతుండేదాన్ని.

అక్క వాళ్ళు ఇక్కడే ఓ ఫ్యాక్టరీ పెడదామను కున్నారు. బావ తన ఫ్యాక్టరీలో షేర్ ఇస్తానని, నా భర్తను ఉద్యోగం మానేసి రమ్మని సలహా ఇచ్చాడు. ఫ్యాక్టరీ లైసెన్స్ తీసుకున్నారు. మరో నెలరోజుల్లో భవనాలు కట్టడం ప్రారంభం కావాల్సి వుంది. అయితే ఓ రోజు అక్కా, బావ కలిసి వస్తున్న ఓ కారును ఓ లారీ గుద్ది వెళ్ళిపోయింది.

అది ప్రమాదవశాత్తు జరిగిందని ఇన్నాళ్ళు భావించాను. అయితే అది ఖచ్చితంగా ప్లాన్డ్ మర్డర్ అని, అది చేయించింది నా భర్త కృష్ణ అని ఇప్పుడు ఎలాంటి అనుమానం లేకుండా విశ్వసిస్తున్నాను.

తల్లి తండ్రికి దూరమయిన శరత్ కు నేను తప్ప దగ్గర వారెవరూ లేరు. అందుకే నా దగ్గరకు వచ్చాడు. అదే అతన్ని మృత్యువు కోరలకు బలివ్వగలదని నేనుగానీ, శరత్ గానీ ఊహించలేదు. శరత్ లో కొన్ని ప్రత్యేక లక్షణాలున్నాయి. ఓసారి నా గడియారం ఆగిపోతే చెప్పాడు.

అంత నిశితమైన ప్రజ్ఞ గల శరత్ లో 'సూపర్ పవర్స్' ఉన్నాయనే అభిప్రాయ ప్రకటనతో మేమంతా కూర్చున్నప్పుడు దయ్యాల ప్రసక్తి తెచ్చాడు కృష్ణ. అదంతా ప్రీ ప్లాన్డ్ ప్రోగ్రాం అని నేను ఊహించలేదు. ఆ మరుసటి రోజు శరత్ కు అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. శరత్ ఎలాంటి శబ్దాన్నయినా రిసీవ్ చేసుకోగలడని కృష్ణకు తెలుసు. అందుకే ప్రత్యేకంగా కొన్ని బూట్ల ద్వారా ఆ శబ్దాల్ని సృష్టించాడు. కృష్ణ పథకం ప్రకారం దెయ్యం ప్రభావం కలిగించి ఇలాంటి చేష్టల ద్వారా గుండె ఆగేటట్లు చేయాలని, ఆ రకంగా ఇబ్బందిలేకుండా పని ముగించుకోవాలని. ఆ విషయం ఆయన డైరీ చదివాకే నాకు అర్థం అయింది.

శరత్ కు తనమీద తనకు నమ్మకం వుంది. ఇదెవరో కావాలని చేస్తున్నారని నిర్ణయించుకున్నాడు. తనకు కలుగుతున్న అనుభవాల నన్నింటిని టేప్ చేశాడు. శరత్ హత్య చేయబడ్డ రోజు మేం క్యారమ్స్ ఆడాం. ఆ రోజు కూడా సూపర్ పవర్స్ గురించి కృష్ణ తడిమాడు. ఆ రోజు రాత్రే ఈ హత్య జరిగింది.

శరత్ ఇలాంటి ప్రమాదం ఎదురవుతుందని కలలో కూడా ఊహించలేదు. ఆ వ్యక్తి తనకే ప్రమాదం కలిగించడని భావించాడు. ఆ పాదాలెవరివో తెలుసుకుం

టానికి మెట్లనుండి పౌడర్ చల్లుకుంటూ వెళ్ళాడు. తన గది తలుపులు తెరుచుకుంటున్న క్షణం టేప్ ఆన్ చేశాడు. ఆ సంగతి కృష్ణకు తెలియదు. ఆ టేప్‌లో బలవంతంగా శరత్ నోటిని అదుముతూ కృష్ణ చేసిన శబ్దాలు...శరత్ మూలుగులు రికార్డయ్యాయి. అలాగే శరత్ గోళ్ళలో కృష్ణ తాలూకు చర్మం ఇరుక్కుపోయింది. అలా కావాలనే రక్కాడు. తాను చచ్చిపోయేటప్పుడు తనను చంపుతుంది కృష్ణ అని శరత్ గ్రహించి వుంటాడు. ఆ అంధకారపు కళ్ళలో కనిపించిన ఆశ్చర్యమే అందుకు కారణం.

ఉదయం లేచి పైకి వెళ్ళిన నాకు శరత్ పడుకున్న తీరు అనుమానంగా కనిపించింది. రికార్డు చేయటానికి ఆన్ చేసి వుంచిన టేప్‌ను వెనక్కు వైండ్ చేస్తే మూలుగులు వినిపించాయి.

ఎవరికి ఆ అవకాశం వుంది. ఇంట్లో తలుపులన్నీ మూసి వున్నప్పుడు నాకూ కృష్ణకూ...వినయ్‌కు మాత్రమే ఆ అవకాశం వుండాలి. వినయ్ వయసు దృష్ట్యా ఈ పనులన్నీ వాడివల్ల కావు. ఇంక మిగిలింది ఆయనా.... నేను. మాకు రెండువేల పైబడి జీతం వస్తుంది. మేం సంతృప్తికరంగా జీవితం గడుపుతున్నాం. అనుమానంతో కృష్ణ డైరీ తీసి చదివాను. కృష్ణలో ఇంత దాహం వుందని నాకు తెలియదు.

కృష్ణ నా భర్త కావచ్చు. అంతమాత్రాన అతన్ని క్షమించి వదిలిపెట్టకూడదు. ధన కాంక్షతో అతని కళ్ళు మూసుకుపోయాయి. రేపు కన్నబిడ్డనూ, నన్నూ హత్య చేసినా ఆశ్చర్యంలేదు.

నా బాధంతా శరత్ గురించే. అతనికి కళ్ళు తెప్పించి ఈ విశాల ప్రపంచం చూపించాలని ఎంతగానో ఆరాట పడ్డాను. అతనిలోని శక్తులు ఎంతగానో ఎదగగలవని ఆశించాను. ఆ అంధకారంనుండి వెలుగులోకి తీసుక రావాలని, అతను ప్రపంచానికి వెలుగునిస్తాడని భావించాను. కానీ డబ్బు దాహం శరత్ లోని సృజనాత్మకతను బలితీసుకుంది.

ఐ హేట్ కృష్ణ ...ఇలాంటి నరరూప రాక్షసులు సభ్య ప్రపంచంలో వుండకూడదు. ఇలాంటి వ్యక్తులు కఠినంగా శిక్షింపబడాలి. వాడు భర్తయినా....తండ్రయినా....అన్నయినా ఇలాంటి వ్యక్తుల్ని ఏ స్త్రీ ఏ బిడ్డ క్షమించకూడదు....క్షమించరు."

కృష్ణ నేరాన్ని ఋజువుచేసే తిరుగులేని ఆధారాల మూలంగా అతనికి ఉరిశిక్ష విధించారు.

ఉరికంబంవైపుకు కృష్ణ నడిచి వెళుతుంటే—అతని వెంట నడిచివస్తున్న వారి అడుగుల చప్పుడు.

"టక్ ....టక్ ....టక్."

తన గుండెలమీద పడుతున్నట్లుంది.

అప్పుడే సన్నగా వెలుగు రేఖలు పడుతున్నాయి.

ఉరికంబంముందు నిలబెట్టి.... మొహంమీద నల్లటి గుడ్డ కప్పారు. అంతా అంధకారంగా వుంది. త్రాడు మెడకు తగిలించారు.

"టక్ ....టక్...టక్" తిరిగి వెనక్కు నడిచి వెళుతున్న చప్పుడు.

వళ్ళంతా చెమటలు.

మనసులో సుడిగుండాలు.

చేతులు వెనక్కి కట్టేశారు.

'నాకు బతకాలని వుంది' అంటూ వెర్రికేక వెయ్యాలని నోరు తెరిచాడు.

సరిగ్గా ఆక్షణమే కృష్ణ శరీరం గాల్లోకి లేచింది.

శరత్ కూడా అలానే అరిచివుంటాడు చివరి క్షణంలో.

(ఒక ఆంగ్ల కథ ప్రేరణతో)

—: సమాప్తం :—